

Seninle Ya da Sensiz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Temmuz 2014

Soğumuş ve demsiz çayın ağızda bıraktığı tat gibi yoksunluk. Okul çıkışı kapı önünde yaka paça dağınık afacan bir çocuğun terk edilmişliğindeki hüsrana gibi sensizlik.

Soğuk ve titrek ellerim acı içinde toprağı kazmaktan. Gidip gideceğim son durak ne de olsa. Erken ya da geç ne fark eder ki...

Oldukça zaman geçti üzerinden ama hala acı içinde inlemelerin eşliğinde o kumrunun canhıraş çığlıkları gitmiyor kulaklarımdan. Mutfak penceresine yuva yapan o çaresiz anne. Günlerce kalkmadı kuluçkadan. Ve bir sabah gördüm ki iki ufacak yavru gözünü açmış dünyaya. Görmeye değerdii o yavruları. Öylesine aciz öylesine küçük. Ama sadece bir gün yaşadılar biliyor musun. Kuru dallar kayıp gidince o iki yavru da ebediyete intikal etti. Anne kumrunun çırpınışları ve cama vuran kanatlarının acısı inanılmazdı. Öylesine çaresizdi ki...

İyi bilirim çaresizliğin anlamını. Ne TDK'da geçen anlamı yeterlidir ifade etmeye ne de arkası yarın dizilerde rol kabiliyeti olmayan o dizi oyuncularının timsah gözyaşları.

Çaresizlik nasıl da nükseder gece karanlığında ve nasıl yakar derinden, içten içe.

Yetinmeyi bu yüzden hep baş tacı yapmışımdır. Olmayana üzölmek değildir derdim olanı idare edip şükretmek. Sanırım genlerimden geliyor bu yetinme huyum. Zira kocası genç yaşta ölüp gittiğinde bir başına kalmış üç çocuklu asil bir kadının torunuyum. Savaş zamanı onca yoksunluk ve hiçlik eşliğinde üç çocuğunu tek başına büyötmeye çalışan bir kadın ve kısa zaman zarfında iki evladını kara toprağı emanet eden bir ana.

Ne bir anneyim ne de yeni yetme bir çocuk ama diğeri yandan hem anneyim hem de şefkate ihtiyacı olan bir çocuk. Nasıl bir çelişki ise artık... Bunun için de ne ağlamaktan yüksünürüm ne de sevmekten utanırım. Sevmeyenler utansın. Aslında utanmam gereken pek bir şey yok hayatımda yarım kalmış terk edilmişleri saymazsam. Hayır, anladığın gibi değil o terk edilmişler: Ne bir aşk acısı ne de hüsrana biten bir aşk hikâyesi. Anlamam ki bu tip ilişkilerden. Olsa olsa uzaktan seyredirim ya da içimde yaşar yaşatırım. Ne de olsa olması gerektiğinden fazladır korunaklı dünyam ve kapısı kilitli.

Tasavvur edemediğim ve anlatmaya mecalimin olmadığı sayısız vaka yaşamaktayım. Biliyorum boğduğumu zira ben de zaman zaman nefes alamamaktan muzdaripim. Sanırım geniş hacimli bir oksijen çadırı lazım bana ve bir o kadar sessiz dertsiz bir güzergâh ömrümün kalanını sürdüreceğim. Yeteri kadar cephanelik de aldım mı tamamdır. Kim bilir belki sen de ara sıra uğrarsın yolun düşerse. Sahi düşer mi

yolun bir elinde kazma bir elinde kürek yeni siperler açarız kendimize.

Duyuyorsun değil mi yoksa yine uzağımda mısınız? Gitmeni istemedim, istemiyorum da...

Ama sen git, dersin karışırım karanlığa, hiç var olmamışçasına.

Her şey öylesine meydanda ki. Kıt kanaat düşlere yelken açmışım, elde var hüsrana. Ya da canhıraş telaşlarla boy gösterdim onca mecrada, kimden ne gördüm kuru bir aferin bile çok görüldü.

Allı pullu sözler hiçbir zaman harcıma olmadı ve netice itibariyle yüksündüm konuşurken yanlış bir kelime telaffuz etmemek adına. Sevgiyi kutsamıştı Tanrı ve ödüllendirmişti kullarını ama ben nasiplenemedim. İrmak kurumadı ama suyu öylesine azaldı ki. Tasarruflu insanlar ne de olsa nasiplenmemek adına kim bilir belki de korkutuyorum ve cezalandırıyorum sevdiğlerimi sevgimi gözlerine soka soka.

Kibleye dönük yüzüm ve hep ellerim açık dualarım dilimde. Her zaman kayırmıştır beni hayat denen zalim bekçi ama yine de hep bir şeyler yarım kaldı istikrarı beklerken. Ne uyguladığım stratejiler işe yaradı ne de muhafaza edebildim konumumu.

Yarım yamalak bir mücadele ya da tamamlama telaşıyla bir hamster gibi sürekli dönüp duruyorum içine düştüğüm o korunaklı dünyada.

Ve devam edecek mücadelem. Seninle ya da sensiz.